

Drengen der ikke blev våd i regnvej

Det hele begyndte, da Nicolai lige var fyldt syv år. Han fyldte år i sommerferien, og hele familien var taget på telttur i en uge. To dage efter fødselsdagen vågnede Nicolai meget tidligt; resten af familien sov endnu. Nicolai hørte fuglene kvitre udenfor, og da han kikkede ud af teltet, så han, at der endnu var morgendis; men det så ud til at blive godt vejr i dag. Han kunne ikke sove mere, så han tog sin joggingdragt og sine gummistøvler på, for græsset var vådt endnu.

Han lukkede teltet udefra og gik så ned mod stranden. Da han nåede ned til vandet, gik han til venstre og langs med vandet, til han nåede et sted, hvor der stod nogle træer i en klynge omkring et gammelt faldefærdigt og ubeboet hus. Nicolai havde set stedet før, men aldrig været helt henne ved huset. Det ville han i dag, besluttede han sig til.

Han gik hen og kikkede ind af vinduet. Der stod nogle gamle kasser derinde. Der var nok gamle ting i, som de tidligere beboere ikke ville have med, tænkte Nicolai. Han gik om til døren. Den var låst. Nicolai blev mere og mere nysgerrig og tænkte, at han ville ind i det gamle hus. Han gik rundt om det og undersøgte alle vinduerne. Jo, der var et, der stod på klem. Lynhurtigt var Nicolai derhenne. Han åbnede det helt og stak hoved og overkrop ind i rummet. Sikke en underlig, gammel lugt, der var derinde. Hvor længe mon det havde stået tomt? Nicolai satte sig op i vindueskarmen, svingede benene ind i rummet og sprang ned på gulvet. Han følte, at han ikke var alene. Han frøs lidt. Måske han hellere skulle springe ud igen og gå hen til teltet til resten af familien. De måtte snart vågne.

Nicolai ville sætte sig op i vindueskarmen igen, da han opdagede, at vinduet var lukket. Det var mystisk; han fik gåsehud over det hele. Nå, måske det bare var blæst i. Men Nicolai vidste godt, at det netop ikke var blæsevej i dag, og desuden lå huset i læ af nogle gamle høje og tætte træer, som gjorde, at der var ret mørkt inde i huset. Nicolai skubbede til vinduet. Det var umuligt at åbne igen! Det blev mere og mere uhyggeligt. Nicolai begyndte at blive bange. Han turde næsten ikke røre sig. Bare han aldrig var sprunget herind.

"Psst" lød det pludselig bag ved ham. Han drejede lynhurtigt omkring og så i retning af lyden. Men der var intet at se.

"Psst" lød det igen. Nicolai begyndte at græde. "Nej, nej, du skal ikke være bange. Jeg gør ikke noget. Jeg troede, du kunne se mig, for jeg kan se dig." Det var en spæd, fin og venlig stemme, så Nicolai blev lidt mere rolig.

"Hvem er du?" snøftede han, "og hvorfor kan jeg ikke se dig?" "Jeg er en lille nisse, som bor her i

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

det gamle hus med hele min nissefamilie. Ja, de andre sover endnu; men jeg hørte, du kom, og så ville jeg gerne lege med dig." "Nisser er da ikke rigtig levende - eller i hvert fald kun ved juletid", sagde Nicolai. "Nej, du tager helt fejl. Vi er her altid. Det er en skam, du ikke kan se mig". Det ville Nicolai også ønske, han kunne. Han var stadig ikke helt rolig ved situationen. "Var det dig, der lukkede mig inde?"

"Ja, men kun fordi jeg gerne ville snakke med dig." Nicolai hørte, at lyden bevægede sig over mod vinduet, som nu blev åbnet igen! Nicolai havde aldrig været ude for noget lignende. "Så, nu kan du komme ud igen. Vil du lege med mig i morgen tidlig igen, inden alle vågner?" Nicolai tøvede lidt, men kunne dog ikke modstå det fristende tilbud. Nissen lød sød og sjov. "Ja, det vil jeg gerne. Bare jeg dog kunne se dig. Det ville være meget lettere at lege så." "Det er fint, at du kan høre mig. Mange mennesker kan ikke engang det. Det gør det nok nemmere for dig at lære at se mig også. Jeg vil undersøge, hvordan du kan komme til det." "Ja, vil du ikke godt. OK. Jeg kommer i morgen tidlig. Jeg er sulten nu. Jeg vil hen til min familie igen. Farvel. Hvad hedder du forresten?" "Jeg hedder Nisse Tre, fordi jeg er nummer tre nissebarn i familien. Det er nu lidt uopfindsomt, synes jeg. Så vil du ikke godt kalde mig Nisse Glad? Jeg er nemlig altid glad. Farvel, Nicolai, og på gensyn."

Nicolai var allerede udenfor, da det gik op for ham, at Nisse Glad havde sagt hans navn. Den skøre, underlige, sjove, spændende nisse! Nicolai løb glad tilbage til teltet. Han kunne næsten ikke vente til i morgen tidlig.

Nicolai sagde ikke noget til de andre i familien om den usynlige nisse i det gamle, ubeboede hus. Han vidste, de ville tale om hans livlige fantasi som så ofte før, når han fortalte om noget spændende, han havde oplevet.

Næste morgen vågnede han tidligt og listede stille ud af teltet. I løbet af et par minutter var han igen ved det gamle hus. Vinduet nærmest døren blev pludselig åbnet på klem. Det var naturligvis Nisse Glad, der var på færde.

Nicolai hoppede hurtigt ind i huset og satte sig på en gammel kasse. "Hej, Nisse Glad. Jeg kan ikke se dig, men du må jo være her, når du kan åbne vinduet for mig." "Ja, Nicolai, jeg er her. Jeg har glædet mig meget, til du kom. For nu har jeg undersøgt, hvad jeg kan gøre, for at du kan se mig. Det nemmeste ville selvfølgelig være, hvis du kunne se mig sådan uden videre, ligesom du kan høre mig. Men da du ikke kan det, vil jeg i stedet for prøve at koncentrere noget mere energi i mig selv, så du nemmere kan få øje på mig. Det er nyt for mig at gøre det, så måske det ikke går så godt de første gange. Jeg øvede mig i går, efter at du var taget af sted. Jeg fik en af de meget gamle nisser til at lære mig det."

Der blev stille et øjeblik. Nicolai kikkede sig spændt omkring i rummet. Han så ingen nisse. "Prøv at kikke nedad, Nicolai." Og ganske rigtigt: der ved Nicolais fødder stod en lille nisse. Nicolai havde troet, den var meget større. Den var faktisk bare ca. ti cm høj. Hvor var den sød. Den så så forventningsfuldt op på Nicolai. "Kan du se mig?" "Ja ja det kan jeg. Jeg troede, du var meget, meget større." Nisse Glad smilede.

De to så længe på hinanden uden at sige noget. Pludselig hoppede Nisse Glad op på Nicolais højre knæ. Nicolai blev forskrækket. Han kunne slet ikke mærke den. Hvor var det underligt. Han prøvede at røre forsigtigt ved den, men hans fingre gik lige igennem dens arm, som om den slet ikke var der. Han fik lidt gåsehud et øjeblik. "Nej, du kan ikke mærke mig også. Vær ikke bange. Er det ikke dejligt, at vi kan se hinanden og snakke sammen?" "Jo, det synes jeg bestemt", svarede Nicolai.

Pludselig blev Nisse Glad mere utydelig. "Nu kan jeg ikke holde koncentrationen så meget længere, så om lidt kan du ikke se mig". Nicolai blev lidt skuffet, da Nisse Glad igen var usynlig for ham. Det havde blot varet nogle få øjeblikke; men hvor var det spændende.

"Kommer du i morgen igen, Nicolai?" "Ja, det kan du tro. Men desværre skal vi hjem i morgen; så det bliver sidste gang. Nå, farvel Nisse Glad. Jeg skal hen til de andre og have morgenmad."

Den sidste dag, Nicolai og hans familie boede på campingpladsen, regnede det, da Nicolai meget tidligt forlod den sovende familie og skyndte sig hen til det faldefærdige hus. Han standsede overrasket op, før han nåede huset, for noget underligt var på færde. Han blev overhovedet ikke våd, selv om han løb gennem regnen! Han kikkede omkring i alle retninger for at se, om han kunne få øje på Nisse Glad. Det kunne han ikke, men Nisse Glad kunne jo godt være usynligt til stede alligevel. Og ganske rigtigt. Efter et øjeblik lød der en sagte fnisen, og Nisse Glad sagde: "Der blev du vel nok overrasket, hva'? Jeg har lavet en usynlig paraply til dig." Et øjeblik efter begyndte det at regne på Nicolai, og han sagde: "Det er vel nok en utæt paraply, du der har lavet, hva'." Men øjeblikket efter var han igen i ly af den usynlige paraply. Ikke en dråbe ramte ham. "Jeg ville blot vise dig, hvad der sker, når jeg flytter den. Kom nu med ind i huset. Jeg gider ikke stå og holde paraply for dig hele tiden."

Vel inde i huset gjorde Nisse Glad sig synlig for Nicolai, og de legede sammen og morede sig, lige til Nisse Glad igen blev usynlig. "Det var ærgerligt, Nicolai. Nu havde vi det lige så sjovt. Jeg er ked af, at du rejser i dag. Jeg vil savne dig." Nicolai var også ked af at skulle skilles fra sin nye ven.

Nicolai fik pludselig en idé. "Hvorfor tager du ikke med mig hjem? Du kan bo på mit værelse."

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

Nisse Glad tøvede lidt. Så sagde han: "Desværre, Nicolai. Det kan jeg ikke. Det er vigtigt for mig at være sammen med min nissefamilie. Jeg er ikke gammel nok til at kunne klare mig selv endnu. Ligesom du heller ikke ville kunne flytte alene fra din familie." Det forstod Nicolai godt.

"Følger du mig hen til teltet igen med den usynlige paraply?" "Ja, det kan du tro. Og ved du hvad? Jeg vil give dig paraplyen med i afskedsgave. Så kan du bruge den når og hvor som helst."

Som sagt så gjort. Nisse Glad instruerede Nicolai grundigt i brugen af paraplyen og checkede, at han kunne bruge den korrekt. De sagde sørgmodigt farvel til hinanden - to gode venner.

Efter den tid var Nicolai en helt speciel person i andres øjne. Han fortalte ikke nogen om Nisse Glad og den usynlige paraply; så ingen forstod nogen sinde, hvorfor Nicolai altid kunne gå i regnvejr uden at blive våd. Hver gang det skete, sendte Nicolai sin nisseven en kærlig tanke.